

parlament, Knesset, havde indgået denne aftale. Svaret var: Det har jeg gjort med én stemmes flertal. Det løb os koldt ned ad ryggen i plenumsalen, og vi tænkte alle sammen: Der taler en sand demokrat og en modig mand. Halvandet år efter var han slået ihjel af en af sine egne.

Det beskriver bare, hvor svært det er. I et demokrati er alle som bekendt ikke enige, og så hjælper det ikke noget, at man siger, man har et demokrati; det er ikke en garant for, at alle er enige om at gøre det bedste.

Yitzhak Rabin var en modig mand, og han var en god demokrat, det er der ingen grund til at betvivle, men der er meget stærke spændinger i det israelske samfund og også i det israelske demokrati, og ikke alle er lige interesserede i fred.

Den næste episode er fra januar 1996, hvor jeg deltog som international observatør ved valget på Vestbredden, en af konsekvenserne af Oslo-aftalen. Ved valget på Vestbredden var der stort håb om, at man nu skulle få et selvstyre, et område, hvor man kunne bestemme selv, og hvor man kunne blive fri for den evige besættelse af Israel. Men alligevel var det sådan, at besættelsesmagten var massivt til stede overalt; overalt mødte man bevæbnede, tungt bevæbnede soldater. Selv når man gik i supermarkedet, lå der altså maskingeværer på varebåndet.

Alt i alt fik man indtryk af en overmåde skrøbelig situation, og siden hen må man konstatere, at det næsten kun er gået tilbage trods mangfoldige internationale forsøg på mægling. Der er stadig væk utrolige problemer: Jerusalem er der aldrig kommet en løsning på, bosættelserne er voldsomt provokerende, terroren skaber konstant frygt, og Sharons provokationer har antændt luntten i den sidste fase.

Danmark skal selvfølgelig spille en aktiv rolle for at prøve at få fredsprocessen genoplivet, og vi vil fra radikal side opfordre til, at FN snarest indsætter et internationalt observatørkorps til at adskille parterne, så man i hvert fald kan få ro på gaderne, inden man begynder at igangsætte fredsforhandlingerne igen.

Jeg mener, at det forslag til vedtagelse, som vi selv er medforlagsstillere til, beskriver nogle af de vigtigste elementer i Danmarks rolle i den fortsatte fredsproces. Det er vigtigt ikke at tro eller at bilde nogen ind, at Danmark alene kan gøre noget. Vi skal presse på i alle de internationale organisationer, hvor vi er med. Det gælder både i EU, i FN og i andre internationale organisationer for at prøve at forbedre forholdene. Alene kan vi, så vidt jeg kan bedømme det, kun

gøre ganske lidt, men vi skal selvfølgelig også presse på med de bistandsprojekter, vi har i det palæstinensiske selvstyreområde.

Det Radikale Venstre støtter forslaget til vedtagelse.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, der kan være grund til at indlede med at trække nogle helt principielle ting op, som jo gør, at det palæstinensiske problem er en enestående situation i verden i dag, for det er mig bekendt – så må udenrigsministeren rette mig, hvis jeg tager fejl – den eneste eksisterende situation, hvor en militærmagt har besat fremmed territorium, hvor vi altså oplever den mest eklatante form for folkeretsbrud, som man vel næsten kan forestille sig, nemlig den situation, at en stat fuldstændig under tilsidesættelse af folkeretten bare tager et fremmed land ind under sin militære kontrol.

Hr. Søren Søndergaard har tidligere i debatten nævnt, at det jo skete i forbindelse med Kuwait, som blev besat af Irak, og det skete i forbindelse med Sovjetunionens besættelse af Afghanistan, men ellers har det jo ikke fundet sted, og ellers har det i efterkrigstiden faktisk aldrig været tolereret.

Men her står vi altså i den enestående situation, at dette folkeretsbrud af så eklatant art har fået lov til at finde sted og blive opretholdt år ud og år ind, uden at det internationale samfund har magtet eller villet gøre noget som helst ved den situation, og det hænger selvfølgelig sammen med, at den største af stormagterne, nemlig USA, alle dage har ønsket, at denne folkeretskrænkelse skulle opretholdes, og derfor er det blevet sådan. Det er våbnene, der har talt, og det er jo sådan – desværre – at magten sidder i spydstagen og i hvert fald i den her situation tilsyneladende skal have lov til også fremover at gøre det.

Man må jo også tage i betragtning, at situationen historisk set bygger på en gigantisk krænkelse af en masse menneskers helt fundamentale ret til deres hjemstavn og deres bolig. Der blev jo fordrevet af den israelske stat i hundredtusindvis af mennesker i sin tid. Nu bor millioner af flygtninge uden for deres oprindelige land, og en del bor altså så i de besatte områder under stadig mere kummerlige forhold, fordi den israelske stat ud over at have tiltaget sig status som besættelsesmagt i strid med folkeretten jo så altså også nu fører en økonomisk kvælningskrig imod den palæstinensiske befolkning åbenbart